

เทศกาลขนม ไหว้พระจันทร์

โดย ลอรี ฟูลเลอร์ โซซา
นิตยสารศาสนจักร

(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน” (ยอห์น 14:18)

“อ ย่าวิ่งไกลเกินไปนะ!” คุณพ่อร้องบอก “มีดแล้ว พ่อไม่อยากให้ลูกล้ม”

วินเซนต์หยุดแล้วหันกลับ “แต่พ่อเดินช้าจัง ผมอยากไปถึงงานก่อนขนมไหว้พระจันทร์หมดนะครับ!”

“ขนมไหว้พระจันทร์ไม่หมดหรอกลูก” คุณพ่อพูดขณะพ่อกับแม่ตามมาทัน “อย่างน้อยก็ไม่หมดจนกว่าลูกจะไปถึง!”

วินเซนต์ได้ยินเสียงตึกลงขณะเข้าใกล้สวนสาธารณะ ตะเกียงหลากสีผูกเชือกแขวนไว้ตามต้นไม้ ทำให้คำคืนที่มีตม่นสว่างไสว ครอบครัวรับประทานอาหารกันบนผ้าห่มพร้อมจะชื่นชมพระจันทร์เต็มดวงด้วยกัน

คุณแม่พบที่ว่างบนพื้นหญ้าและปูผ้าห่มลงไป แม่ส่งเหรียญให้วินเซนต์ไปซื้ออาหาร

“ขอบคุณครับ!” วินเซนต์อดใจรอที่จะไปเดินดูโน่นนี่

แทบไม่ไหว เขาเดินไปพลาจันเบอรี่ยู ยี่สิบริงกิต! พอซื้อขนมไหว้พระจันทร์หนึ่งลูก แต่เขาต้องการแบบไหนนะ? แซม? ไข่แดง? ทูเรียน? ในที่สุดเขาเลือกแบบที่ใส่แป้งงาดำ ขณะกินขนมเขาเที่ยวเดินดูแผงนั้นแผงนี้ จ้องดูอาหารต่างๆ ทุกอย่าง ไข่เสียบไม้เป็นกองๆ น้ำกวยเตี๋ยวราดหน้า หม้อเบ้อเรอ เหยี่ยวสุดท้ายนี้ซื้อน้ำแข็งไสกับไอศกรีมดีไหมเอ๋ย!

ไม่นานเขาก็เดินเที่ยวเข้าไปในบริเวณที่มีตะเกียงน้อยกว่าที่อื่นๆ ความมืดทำให้เขาเกิดความคิดบางอย่าง สงสัยจัง ถ้าหลับตาเดินเราจะไปได้

ไกลแค่ไหนนะ? เขาหลับตาแล้วเริ่มก้าวแรก แล้วก็อีกก้าว แล้วเท้าเขาก็สะดุดเข้ากับอะไรบางอย่าง เขากำลังล้มลงไป!

โธ้ย! คางของเขาระแทกกับอะไรบางอย่างที่แหลม ฝ่าเท้าระบายน้ำเหล็กอันใหญ่ นั่นเอง! เขายืดตัวขึ้นแล้วคลำที่คาง เลือดกำลังไหล

“พ่อ? แม่?” เขาร้องเรียกเสียงดัง เขารีบกลับไปทางตะเกียง และมีบางคนช่วยพาไปหาพ่อแม่

“กำลังเป็นห่วงกันอยู่เลย!” คุณแม่พูด แล้วแม่ก็เห็นใบหน้าของเขา “เราต้องไปโรงพยาบาลแล้ว” เพียงครูเดียววินเซนต์ก็มานั่งอยู่กับพ่อแม่ที่

ห้องรอกพบแพทย์ของโรงพยาบาล เขากลัวมาก เขาจะไม่เป็นอะไรใช่ไหม?

เขากอดอกแน่นและนึกถึงพระเยซู เขากับครอบครัวเพิ่งรับบัพติศมาเมื่อสองสามเดือนก่อน ผู้สอนศาสนาบอกว่าพระเยซูช่วยให้เขาารู้สึกสบายใจได้

พระเยซูคริสต์จะทรงช่วยฉัน พระเยซูคริสต์จะทรงช่วยฉัน เขาคิดซ้ำไปซ้ำมา และไม่ช้าเขาก็รู้สึกสงบใจลงได้บ้าง เขารู้สึกเหมือนพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เคียงข้าง

คุณพ่อบีบมือเขา “ทุกอย่างจะเรียบร้อย” คุณแม่พูด วินเซนต์พยักหน้า เขารู้ว่าคุณแม่พูดถูก เมื่อหมอมาถึง เธอเย็บแผลที่คางของเขา เจ็บแต่ไม่มากเกินไป หมอบอกวินเซนต์ว่าเขาอาจมีแผลเป็น แต่นั่นไม่เป็นไรสำหรับเขา ทุกครั้งที่เขาเห็นแผลเป็น เขาจะนึกถึงขนมไหว้พระจันทร์งานเทศกาล และเวลาที่พระเยซูกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลอบโยนเขา ●

เรื่องนี้เกิดขึ้นในมาเลเซีย อ่านบทความต่อไป เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับประเทศนี้!

ภาพประกอบโดย ศาติ เสน่ห์